amics de la gent gran

Módulo no encontrado

QUI SOM GENT GRAN VOLUNTARIS AJUDA'NS ACTUALITAT

Català Español

Pàgina principal

NOT CIES

- Roses contra l'oblit rep un Premi Civisme 2010
- Amics té nou president
- 1.300 roses per la gent gran

Vols rebre el nostre e-butlletí?

Testimonis

Fes-te soci!

Vídeo

Llibre de visites

Amics té nou president

dijous, 26 de maig de 2011 12:03

Emocionat i amb el cor a la mà, el flamant nou president d'Amics de la gent gran, Maurici Blancafort, respon unes preguntes sobre les noves responsabilitats que des del passat 4 de maig assumeix al capdavant del Patronat de l'entitat.

Quina és la teva trajectòria a Amics de la gent gran?
Vaig entrar a l'entitat just quan feia un any que havia estat creada, és a dir, fa 23 anys. Compaginava els estudis de Dret a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) amb el voluntariat. Durant sis anys, vaig acompanyar a una àvia, la Valentina Herranz. Els primers anys, a més, em vaig encarregar de forma voluntària de la sonorització les festes de Nadal i Primavera, ja que tenia una empresa de lloguers d'equips de so i d'il·luminació. També vaig participar durant més de deu anys a les vacances d'estiu.

Què hi fas actualment?
Estic feliçment casat i sóc pare de dos fills. Sóc advocat, gestor i administrador de finques i tinc 42 anys. Participo a totes les festes de Nadal, Sant Joan, Sant Jordi i a les trobades de voluntaris. Me n'he perdut molt poques. Sóc membre del patronat i he ocupat, fins ara, el càrrec de Secretari de la Fundació. Faig de xofer per a necessitats puntuals, en les festes, i si hi ha alguna urgència. El temps se m'escapa de les mans però sempre estic a disposició per a qualsevol consulta i atenc qualsevol necessitat que es plantegi.

Per què et vas fer voluntari?

L'any 1988 vaig patir un terrible accident de moto que em va deixar el braç esquerra amb problemes de mobilitat. Vaig tenir molt de temps a l'hospital per a reflexionar sobre què havia fet en la meva vida, ja que vaig córrer un greu perill i em varen operar varies vegades. Em vaig proposar destinar part del meu temps als altres, de forma altruista, cosa que fins aleshores no havia fet. Em vaig voler centrar en un únic objectiu: la gent gran. Considero que són els que ens ho han donat tot i tenim un deute de gratitud etern. Aquesta vocació és vital i el lloc on la desenvolupo és a Amics de la gent gran.

Què t'aporta ser voluntari d'Amics de la gent gran?
Amics de la gent gran és una entitat d'amics. Per tant, el valor de l'amistat incondicional sense reciprocitat obligada és latent en tots nosaltres. Els que ens amisquem a donar sabem que sempre rebem més del que donem, encara que sigui a llarg termini. Per tant, des del punt de vista emocional, és excepcionalment rendible: som més feliços. L'entrega als altres i el retorn que suposa veure que la meva petita aportació serveix d'alguna cosa, encara que sigui un somriure, em fa molt feliç. Aquest fet, diguem egoista, fa que sigui un addicte a l'entrega i que marqui molt profundament el meu tarannà per la vida.

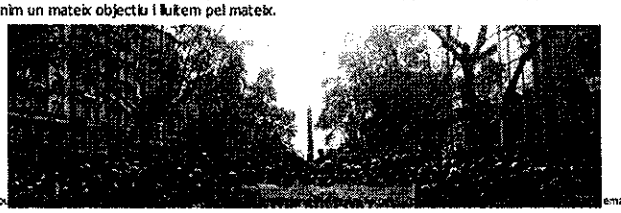
Explica'ns alguna una vivència que hagis tingut a Amics de la gent gran
Les vivències d'un voluntaris són tantes i tan variades que no sabria per on començar i on acabar. El que passa és que es queden allà, en el nostre record, i gaudim íntimament d'aquell moment màgic que vàrem viure en un moment donat i que mai mes tornarà a ser. Però si alguna cosa cal destacar i que va remarcar la meva relació amb l'entitat va ser el Projecte Olímpic. L'entitat va voler celebrar, l'estiu del 92, el seu 5è aniversari i es va emportar a tots els avis i voluntaris possibles a Mallorca, de vacances, una setmana. L'esforç va ser descomunal. Va ser màgic, meravellós i únic. Aquell moment de germanor, d'amistat i sacrifici incondicional i d'amor suprem ens va marcar profundament a mi i als de la meva generació.

Què significa per a tu ser el nou president del Patronat?

Com se sentiria un culer que ha estat format a la Masia que, de sobte, és anomenat president del Barça. Així és com em sento. Exultant. És una de les millors coses que m'han passat a la vida. M'he estimat l'entitat com ningú i estat sempre disponible pel que calgués, amb les limitacions pròpies de l'edat, la família i la feina. Tot i l'alt grau d'estima i implicació amb el projecte, molts cops no he entès algunes decisions i actituds. Però sempre he estat disponible, fent la meva tasca i administrant el meu temps, cada cop mes escàs, buscant el meu lloc en l'entitat. Ser president és un regal i penso donar tot el que sóc i el que tinc per a fer que els nostres avis no se sentin tan sols.

Quins propòsits et fas com a president?
La meva voluntat és sumar i manifestar, mai imposer, i cercar la crítica constructiva. Tots fem Amics de la gent gran i tots hem de poder dir la nostra. Un veritable amic, i això ho sabem tots, ha de saber escoltar. La meva prioritat és recordar a tots els col·lectius de l'entitat el lema del Fundador a França dels Amics de la gent gran, Armand Marquiset, "Les flors abans que el pa", més vigent que mai. La nostra finalitat és donar amistat, amor i companyia als nostres grans (les flors) i cal deixar constància que el que fem és únic i meravellós. No hem de perdre la nostra essència. Som amics de les persones grans, que són les que pateixen més la soledat i els que han fet que siguem el que som. El segon repte és millorar el coneixement i la relació entre els diferents col·lectius que formen l'entitat: voluntaris, personal assalariat, patrons i usuaris. Tots tenim un mateix objectiu i lluitem pel mateix.

Cal sentir-nos units. Però em consta que no ens coneixem prou i davant la meva visió privilegiada m'esforçaré per millorar la transparència. El tercer repte és aconseguir un major nivell de pertinença cap a l'entitat. Amics de la gent gran és una entitat aconfessional i apolítica que lluita per pal·liar la soledat dels nostres antecessors. Tenim una gran força i podem arribar lluny. A més d'aquest tres grans objectius, revertits en termes de valors i principis, cal afegir un munt de propòsits concrets: una nova seu, nous programes dirigits als més necessitats, major implantació territorial, major coneixement del món del voluntariat, de la vellesa i de la soledat, aconseguir autofinançament, major conscienciació social, etc.